

lig Matrikel, der skal danne Grundlaget for den Beskatning, der skal bestemmes ved Finantsloven efter hvert Aars Behov. Jeg vil strax bemærke, at ogsaa jeg finder, at det er utilraadeligt, for ikke at sige utilstødeligt, paa denne Måade at behandle en Skattelov, saaledes at den vel fremtræder som en særlig Lov, men dog dens egentlige Indhold henlægges til Finantsloven, hvorved Charakteren af en Skattelov kun i den ydre Form bliver opretholdt; men, saaledes som Loven er forelagt, er den ærede Finantsminister ganske sikkert berettiget til at sige, at en Balance kunne vi Alle med større eller mindre Detail eller med større eller mindre Nøagtighed opgjøre, thi Balancen berører ikke blot paa det nuværende Finantslovsudkast, som jo ogsaa er kommet til vor Kundskab, om det end ikke officielt er os forelagt, men den ligger ogsaa i alle de foregaaende Finantslove og Statsregnskaber, som vi jo kende. Det indseer jeg tydeligt, at, naar der bliver Tale om istedetfor Lovudkastets nuværende § 1 at indføre en bestemt Sum, et bestemt Tal, da maa dette Tal motiveres; der maa finde en approximativ Opgjørelse Sted, ikke for det løbende Finantsaar, men af Forholdene i det Hele; da bliver der Tale om en virkelig Balance, og jeg tvivler ikke om, at det Udvalg, der vil blive nedsat, strax vil stille en saadan Fordring til Finantsministeren, og at den vil blive efterkommet. Altsaa med Fordring paa en bestemt Sum følger nødvendigvis en Motivering, med andre Ord en Balance; men hele Hovedspørgsmaalet, om vi ere nøbte til — hvad der albrig er en Behagelighed, men en Nødvendighed, som Enhver, der er medansvarlig for Statens Finanser, og det er enhver Rigsbagsmand og enhver Statsmand, maa gjøre sig klar — at tilveiebringe hderligere Indtægter, om ikke for al Ewighed, saa dog for en lang Aarrække, for at bringe Ligevægt mellem de ordinære Udgifter og Indtægter, det kan jeg ikke forstaae kan være tvivlsomt, navnlig kan jeg ikke forstaae, at det ærede kongevalgte Medlem (Andræ), som først reiste dette Spørgsmaal, kunde gjøre noget Indtryk paa Nogen derved, at han ad en Omvei, og det en meget lang Omvei, kom til det Resultat, at den, der havde Raad til at gjøre en saa-

dan Operation som den, hvorom han talte, maatte være meget rig; det ærede Taler, der sagde dette, kjender jo dog saa nøie til vor finantsielle Stilling, at han ligesaagodt som den ærede nuværende Finantsminister paa staaende Fod, da der her kun er Tale om store Hovedsummer, selv kan besvare Spørgsmaalet. Jeg troer ogsaa, at den ærede Taler kun gif denne ganske vist lange Omvei for leilighedsviis at komme til at udtale sin Mening om en tidligere Operation, men jeg er ganske enig i, at enten den har været forstandig eller ikke, enten den har været finantsiel kløgtig og politisk fremsynet eller ikke — et Spørgsmaal, hvorom jeg ikke her skal udtale nogensomhelst Mening — saa har dette ingen Indflydelse paa denne Sag, og det ærede Medlem, der talte før (Krog), har fuldkommen Ret i at sige, at, hvis den var urigtig, vilde den i alt Fald ikke have gjort os rigere, men vilde snarere have gjort det hderligere nødvendigt at tilveiebringe Midler. Jeg skal naturligviis ikke opholde mig ved, hvad det ærede Medlem for 10de Aar (Sessen) httrede, saaledes som jeg idetmindste opfattede ham, at vi jo havde endel Activer, som stode til Raadighed, og i alt Fald Creditbeviser og andre Creditmidler, thi dette Finantsystem, som egentlig kun vilde tiltrænge en Paragraph, saalydende: „Slipper Crediten, saa hjælper Falliten“, er et saadant, som det ærede Medlem neppe selv ønsker at gjøre gjældende, og det er i alt Fald af den Natur, at jeg ikke troer, det vil gjøre noget Indtryk paa Nogen — det skulde da være det Medlem (Nee), som dengang tiltraadte det ved sine gjentagne „Hør“. At Danmark altsaa skulde befinde sig i en saadan finantsiel Stilling, at vi ikke skulde være nøbte til for ramme Alvor at gaae løs paa Spørgsmaalet om, hvorledes vi skulde tilveiebringe Midler for at skabe den Ligevægt imellem Indtægter og Udgifter, der er ligesaa nødvendig i den offentlige som i enhver privat Huusholdning, troer jeg ikke. Men ganske vist oplaaer her det Spørgsmaal, om en saadan Ligevægt ikke kan tilveiebringes ved andre Midler, der i denne Henseende skulde have mindre Ulemper end dem, som man idetmindste her er meget tilbøielig til at tillægge det fremlagte Forslag. Jeg maa erklære mig fuldstæn-